

CAPITOLUL UNU

Harriet încerca să-i explice lui Sport cum se joacă Orașul. — Mai întâi inventezi un nume pentru Oraș. După aceea, scrii cum îi cheamă pe toți oamenii care trăiesc în el. Nu trebuie să fie prea mulți, altfel jocul o să devină prea dificil. De obicei, eu pun douăzeci și cinci.

— Ăăă...

Sport se juca cu o minge de fotbal. Erau amândoi în curtea casei lui Harriet, pe strada 87 Est din Manhattan.

— După ce ai stabilit exact cine sunt locuitorii, te gândești la meseriile lor. De exemplu, domnul Charles Hanley e proprietarul benzinăriei din colț.

Harriet vorbea cu grijă, stând pe vine lângă copacul cel mare, și se aplecase atât de mult peste caiet, încât părul ei lung și drept atinge marginile acestuia.

— Nu vrei să jucăm fotbal? întrebă Sport.

— Haide, Sport, nu te-ai jucat niciodată de-a Orașul și nici nu știi ce frumos e. Uite, o să punem stația de benzină lângă cotitura asta pe care o face muntele. În caz că se întâmplă ceva prin zonă, o să-ți aduci aminte unde e.

Sport veni lângă ea ținând mingea la subraț.

— Păi aia nu e decât o rădăcină bătrână de copac. Cum adică, munte?

— E un munte. De acum încolo, e un munte. Ai înțeles?

Harriet îl privi drept în ochi.

Sport făcu un pas în spate.

— Arată ca o rădăcină bătrână de copac, mormăi băiatul.

Harriet își dădu părul pe spate și se uită la el cu severitate.

— Sport, tu ce vrei să te faci când vei fi mare?

— Știi tu. Fotbalist.

— Uite, eu o să fiu scriitoare. Și când spun că ăsta e un munte, atunci e un munte.

Mulțumită, se întoarse la Orașul ei.

Sport puse cu grijă mingea jos și îngenunche lângă ea, uitându-se peste umărul fetei la caietul în care aceasta scria furibund.

— Așa. După ce ai notat toate numele bărbaților, femeilor și copiilor din oraș, trebuie să te gândești la profesiile lor. Trebuie să ai un doctor, un avocat...

— O căpetenie de indieni, o întrerupse Sport.

— Nu. Cineva care lucrează la televiziune.

— Ce te face să crezi că au televiziune?

— Așa am hotărât eu. Și, oricum, trebuie să fie și tata pe acolo, nu?

— Păi atunci, pune-l și pe al meu. Pune și un scriitor în oraș.

— OK, zicem că domnul Jonathan Fishbein e scriitor.

— Și că are un băiat ca mine care îi face de mâncare.

Sport se legăna înainte și înapoi pe călcâie, fredonând un cântecel.

— Și că are unsprezece ani, ca mine, și o mamă care a fugit cu toți banii, și că o să se facă fotbalist când o să fie mare.

— Nuuu, spuse Harriet dezgustată. Asta ar însemna că nu mai inventezi nimic. Nu înțelegi?

Sport tăcu.

— Nu, spuse el apoi.

— Ascultă-mă, Sport. Uite, acum că am notat toate acestea, o să vezi cât de amuzant poate să fie.

Harriet luă o atitudine foarte pragmatică. Se ridică, apoi îngenunche în pământul moale, de toamnă, ca să se poată apleca peste mica adâncitură dintre cele două rădăcini groase ale copacului. Din când în când, mai arunca un ochi în caiet, dar, în cea mai mare parte a timpului, privea fix zona vălurită, acoperită de mușchi, unde se afla Orașul ei.

— Așa, deci într-o noapte, târziu, domnul Charles Hanley era în benzinăria lui. Tocmai se pregătea să stingă lumina și să se întoarcă acasă pentru că era ora nouă, ora la care trebuia să meargă la culcare.

— Bine, dar domnul Charles Hanley nu era om mare?

Sport se uita țintă la locul în care se afla benzinăria.

— În orașul ăsta, toată lumea se culcă la nouă și jumătate, spuse Harriet fără drept de apel.

— A, tata se duce la culcare la nouă dimineăța, zise Sport legănându-se pe călcâie. Câteodată mă întâlnesc cu el când mă trezesc.

— Așa, și doctorul Jones o ajută chiar acum pe doamna Harrison să nască, la spital. Aici e spitalul, Spitalul General Carterville.

Arată spre partea opusă a orașului. Sport privi spre rădăcina din stânga.

— Ce face domnul Fishbein, scriitorul?

Harriet arată spre centrul orașului.

— E la barul care se află chiar aici.

Harriet se uită parcă hipnotizată în jos, la oraș.

— Uite ce se întâmplă. În seara asta, în timp ce domnul Hanley se pregătește să închidă, o mașină lungă, mare, neagră și veche intră în benzinărie și în ea sunt mulți oameni cu arme. Vin cu o viteză super mare și domnul Hanley se sperie. Sar din mașină și dau fuga să-l jefuiască pe domnul Hanley, care rămâne înmărmurit. Îi fură toți banii, apoi fac plinul, fără să plătească și se fac nevăzuți în noapte. Domnul Hanley zace pe podea, legat fedeleș și cu un căluș la gură.

Sport rămase cu gura căscată.

— Și dup-aia?

— În aceeași clipă se naște copilul doamnei Harrison, iar doctorul Jones spune: „Aveți o fetiță minunată, doamnă Harrison, o fetiță minunată, ho, ho, ho”.

— Mai bine îl faci băiat.

— Nu, e o fată. Are deja un băiat.

— Cum arată bebelușul?

— E urât. Așa, acum, exact în același minut, în partea cealaltă a orașului, aici, dincolo de benzinărie, aproape de munte, tâlharii s-au oprit la ferma lui Ole Farmer Dodge. Intră în casă și-l găsesc mâncând fulgi de ovăz, pentru că nu are dinți. Hoții aruncă fulgii de ovăz pe jos și îi cer altă mâncare. El nu are decât fulgi de ovăz, așa că ei îl iau la bătaie. Apoi se instalează acolo peste noapte. Exact în același moment, șeful poliției din Carterville, pe care îl cheamă Șef

Herbert, o ia ușor la pas pe bulevardul principal. Simte el că ceva nu e în regulă și se întreabă ce anume...

— *Harriet*, ridică-te din noroi.

O voce aspră răsună de la etajul al treilea al casei cărămizii din spatele lor.

Harriet ridică privirea. O umbră de îngrijorare îi traversă chipul.

— Of, Ole Golly, dar nu stau în noroi.

Figura bonei, ivită la fereastră, nu era cea mai frumoasă din lume, dar, cu toate că era încruntată și brăzdată de riduri aspre, întunecate, se vedea că este un om bun.

— *Harriet M. Welsch*, te ridici imediat în picioare!

Harriet se ridică fără să ezite.

— Dar, uite, acum suntem nevoiți să ne jucăm de-a Orașul din picioare, spuse ea pe un ton plângăreț.

— Așa se joacă cel mai bine, veni prompt răspunsul, iar capul dispăru.

Sport se ridică și el în picioare.

— Atunci de ce nu jucăm fotbal?

— Nu, uite, dacă stau așa, nu ating noroiul.

Acestea fiind spuse, Harriet se lăsă pe vine lângă Oraș.

— Deci, simțea el că ceva nu e în regulă...

— Cum ar fi putut să simtă? N-a văzut nimic și totul se întâmpla în partea cealaltă a orașului.

— Pur și simplu simte. E un foarte bun polițist-șef.

— Mă rog, zise Sport, bănuitor.

— Deci, din moment ce e singurul polițist din oraș, se duce peste tot și strânge toți locuitorii, spunându-le: „Ceva nu miroase a bine în orașul ăsta. Am eu un presentiment”, și toată lumea îl urmează și sare pe cai...

— Pe cai!? țipă Sport.

— Toți urcă în dubă și dau ture prin oraș până ce...

— Harriet.

Ușa din spate se trânti și Ole Golly veni țintă spre ei, traversând curtea. Pantofii săi lungi și negri scoteau un sunet ca de plici la fiecare pas pe care îl făcea pe aleea pietruită.

— Hei, unde te duci? întrebă Harriet, sărind în picioare.

Asta pentru că Ole Golly era îmbrăcată cu lucrurile de oraș. Ole Golly nu avea decât lucruri de casă și lucruri de oraș. Nu purta niciodată haine recognoscibile precum o fustă, o jachetă sau un pulover. N-avea decât metri întregi de stofă în care se înfășura ca într-o grămadă de pături vechi, care se umflau și ieșeau în afară când mergea și pe care le numea „Lucruri”.

— O să te duc undeva. E timpul să începi să cunoști lumea. Ai unsprezece ani și e timpul să vezi ceva.

Se opri în dreptul lor și era atât de înaltă, încât, atunci când se uitară la ea, văzură cerul albastru deasupra capului ei.

Harriet simți un fior de remușcare pentru că văzuse deja mult mai mult decât credea Ole Golly. Dar nu zise decât:

— A, super, și începu să țopăie.

— Ia-ți haina repejor. Plecăm chiar acum.

Ole Golly făcea întotdeauna lucrurile „chiar acum”.

— Hai cu noi, Sport, n-o să-ți strice să mai vezi și tu una, alta.

— Trebuie să mă întorc să pregătesc cina, la șapte.

În timp ce rostea cuvintele, Sport sări în picioare.

— O să fim demult înapoi la ora aia. Noi mâncăm la șase. Voi de ce mâncați așa târziu?

— Tata bea niște cocteiluri înainte de masă. Eu mănânc măslina și alune.

— Drăguț. Acum luați-vă hainele.

Sport și Harriet o tuliră prin ușa din spate, trântind-o în urma lor.

— Ce-i cu zgomotul ăsta? bolborosi bucătăreasa, care se învârtea prin bucătărie, și îi văzu pe cei doi zburând întâi pe ușă și apoi în sus, pe scări.

Camera lui Harriet se afla la ultimul etaj, așa că, nevoiți să urce atâta, rămaseră fără suflare.

— Unde mergem? strigă Sport din urma lui Harriet, care parcă zbura.

— Nu știu, spuse Harriet găfâind, în timp ce intrau în cameră, dar Ole Golly mă duce întotdeauna în locuri frumoase.

Sport își înșfăcă haina și ieși, dar la jumătatea scării Harriet spuse:

— Stai, stai, nu-mi găsesc caietul.

— Of, la ce-ți mai trebuie și ăla? strigă Sport de pe scară.

— Nu mă duc nicăieri fără el, veni răspunsul ca dintr-un butoi.

— Hai odată, Harriet!

Din dormitor se auzi un zgomot puternic, ca un scârțâit.

— Harriet, ai căzut?

Un glas înăbușit, dar evident ușurat, răspunse:

— L-am găsit. Căzuse pe lângă pat.

Și Harriet apăru strângând la piept un caiet verde.

— Cred că ai în jur de o sută de caiete, spuse Sport, în timp ce coborau scările.

— Nu, am paisprezece. ăsta e al cincisprezecelea. Cum aș putea avea o sută? Lucrez de la opt ani, și acum n-am

decât unsprezece. N-aș avea nici atâtea dacă la început n-aș fi scris atât de mare, încât doar rondul zilnic îmi ocupa un caiet întreg.

— Treci pe la aceiași oameni în fiecare zi?

— Da. Anul ăsta am familia Dei Santi, pe micul Joe Curry, familia Robinson, pe Harrison Withers și, o noutate, pe doamna Plumber. Cu doamna Plumber e cel mai greu, pentru că trebuie să intru în liftul de serviciu.

— Pot să vin și eu cu tine odată?

— Nu, prostuțule. Spionii nu lucrează cu prieteni. Oricum, ne-ar prinde dacă am fi doi. De ce nu-ți faci și tu rondul tău?

— Câteodată mă uit pe fereastră la apartamentul de vizavi.

— Și ce se întâmplă acolo?

— Nimic. Un om vine acasă și trage oblonul.

— Nu pare prea interesant.

— Nu prea e.

Se întâlnește cu Ole Golly care îi aștepta, bătând din picior, în fața ușii de la intrare. Se îndreptară spre strada 86, luară autobuzul care traversează orașul și la puțină vreme după aceea se grăbeau să intre la metrou în șir indian - Ole Golly, apoi Harriet, apoi Sport. Ole Golly se uita drept înainte. Harriet scrijelea furibund în caiet.

— Ce tot scrii? o întrebă Sport.

— Îmi iau notițe despre toți oamenii de acolo.

— De ce?

— Of, Sport! (Harriet era exasperată.) Pentru că i-am văzut și vreau să mi-i aduc aminte.

Se întoarse la caiet și continuă să scrie:

BĂRBAT CU ȘOSETE ALBE, RULATE ȘI CU PICIOARE GROASE. FEMEIE CARE SE UITĂ CRUCIȘ ȘI ARE NASUL LUNG. UN BĂIEȚEL CARE ARATĂ ORIBIL ȘI O MAMĂ BLONDĂ, GRASĂ CARE ÎL TOT ȘTERGE LA NAS. DOAMNĂ CARAGHIOASĂ CARE ARATĂ CA O PROFESOARĂ ȘI CARE CITEȘTE. NU CRED CĂ AȘ VREA SĂ TRĂIESC VREODATĂ CA VREUNUL DINTRE ACEȘTI OAMENI SAU SĂ FAC VREUN LUCRU DINTRE CELE PE CARE LE FAC EI. PUN PARIU CĂ BĂIEȚELUL ĂLA E TRIST ȘI PLÂNGE MULT. PUN PARIU CĂ FEMEIA CARE PRIVEȘTE CRUCIȘ SE SIMTE ORIBIL CÂND SE UITĂ ÎN OGLINDĂ.

Ole Golly se aplecă și le vorbi.

— Mergem la Far Rockaway. E cam la trei stații de aici. Vreau să vezi cum trăiește această persoană, Harriet. E rudă cu mine.

Harriet fu cât pe ce să scoată un strigăt de uimire. Ridică uluită privirea spre Ole Golly, dar aceasta se uita iarăși pe fereastră. Harriet continuă să scrie.

ESTE INCREDIBIL. OARE OLE GOLLY CHIAZ ARE O FAMILIE? NU M-AM GÂNDIT NICIODATĂ LA ASTA. CUM AR PUTEA OLE GOLLY SĂ AIBĂ O MAMĂ ȘI UN TATĂ? E PREA BĂTRÂNĂ, ÎN PRIMUL RÂND ȘI, ÎN AL DOILEA RÂND, N-A SCOS NICIODATĂ UN CUVÂNT DESPRE FAMILIA EI ȘI O CUNOSC DE CÂND M-AM NĂSCUT. ÎN PLUS, NU PRIMEȘTE NICIODATĂ SCRISORI. DE GÂNDIT LA ASTA. AR PUTEA FI IMPORTANT.

Când ajunseră la destinație, o urmară pe Ole Golly la ieșirea de la metrou.

— Uau, zise Sport când ajunseră pe trotuar, suntem lângă ocean.

Și simțiră mirosul, sarea, și chiar și briza sălbatică, dar delicată, care le mângâie blând obrații și apoi dispăru.

— Da, zise Ole Golly scurt.

Harriet remarcă ceva schimbat la ea. Pășea mai repede și-și ținea capul mai sus.

Mergeau pe o stradă care înainta spre malul oceanului. Casele, despărțite de trotuar printr-o fâșie de iarbă verde, erau construite din cărămizi galbene și roșii. Nu e prea drăguț, se gândea Harriet, dar poate că oamenilor de aici le plac casele astfel construite mai mult decât cele făcute doar din cărămizi roșii, ca în New York.

Ole Golly mergea mai repede și părea mai severă. Parcă și-ar fi dorit să nu fi venit. Deodată, coti pe o alee care ducea către o casă. Se îndreptă spre aceasta cu pași mari și hotărâți, fără să privească în urmă sau să scoată vreun cuvânt. Sport și Harriet o urmară, cu ochii în patru, pe scări, până la ușa, apoi prin holul de la intrare și prin ușa din spate.

Și-a pierdut mințile, se gândi Harriet. Ea și Sport se uitară unul la celălalt, ridicând din sprâncene. Apoi, văzură că Ole Golly se îndrepta spre o căsuță aflată într-o grădină proprie, în spatele casei principale. Harriet și Sport încrămeniră, neștiind ce să facă. Această căsuță parcă era de la țară, semăna cu cele pe care Harriet le văzuse când se dusese la Moara de pe Apă, vara trecută. Fațada nevopsită avea nuanța cenușie a lemnului uscat, iar acoperișul era de un gri mai închis.

— Haideți, puișorilor, haideți să bem o ceașcă fierbinte de ceai.

Ole Golly, dintr-odată veselă, le făcea cu mâna din mica și caraghioasa verandă dărăpănată.

Harriet și Sport veniră în fugă spre casă, dar înghețară când ușa din față se deschise cu un șuierat puternic. În cadrul ei apăru, dintr-odată, femeia cea mai masivă pe care o văzuse Harriet vreodată.

— Văleu, ia te uită ce-avem noi aici, zise ea, iar vorbele îi sunară ca un muget, ia te uită ce ticăloși mici, iar uriașa ei față se încreți, făcând multe cute mari și vesele, în timp ce buzele i se deschiseră, dezvelind un rânjet fără dinți.

Izbucni într-un râs pițigăiat.

Sport și Harriet rămaseră cu gura căscată. Doamna masivă stătea în ușă ca un munte, cu mâinile în șolduri, îmbrăcată într-o rochie de bumbac înflorată și o jachetă largă, enormă. Probabil cea mai mare jachetă din lume, se gândi Harriet; și probabil că poartă și cea mai mare pereche de ghete din lume. Pentru că și ghetele ei erau o ciudățenie. Lungi, lungi, negre și scofâlcite, strânse cu șireturi până sus, la gleznă, plesnind aproape din cauza efortului de a ține în interiorul lor acele picioare încălțate în șosete pe care șireturile le secționau, făcându-le să semene cu o serie de zâmbete uriașe. Harriet ardea de nerăbdare să-și noteze câte ceva despre ea, și pe bună dreptate.

— Unde mi i-ai găsit pe micuții ăștia?

Tot cartierul răsuna de buna ei dispoziție.

— Asta-i fetița familiei Welsch? Și ăsta-i frățiorul ei?

Sport chicoti.

— Nu, e soțul meu! strigă Harriet.

Chipul lui Ole Golly se întunecă.

— Nu fi obraznică, Harriet, și nu mai face pe deșteapta.

